На синьому безмежжі океану,
де не догляне навіть людське око,
високо, аж до хмар, в імлах глибоко
самітний острів серед хвиль пеану.

На острові, так каже казка,
теменні скарби десь лежать закляті.
Горять моряцькі очі у завзятті,
жага бушує в душах буйно й баско.

І вітер дме, і буря тне у парус,
а човен щоглами дере мли пару,
солоною водою перемок.

Нараз вдаряють у підводні скелі,
щасливі, бо в незнання гинуть хмелі:
на острові пустелі лиш – пісок.